

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Josefa Straky, soudkyně Johany Jandusové a soudce Karla Ulíka ve věci

navrhovatelky: **JUDr. Z. Č.**
bytem X
adresa pro doručování: X

proti
odpůrkyni: **Obec Milín**
sídlem 11. května 27, 262 31 Milín

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Změny č. 2 Územního plánu Milín,
vydaného usnesením zastupitelstva odpůrkyně dne 22. 5. 2024, č. ZO 125/2022-2026,

takto:

- I. Návrh se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Navrhovatelka se návrhem podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), domáhá zrušení části opatření obecné povahy – Změny č. 2 územního plánu obce Milín, vydaného usnesením zastupitelstva odpůrkyně dne 22. 5. 2024, č. ZO 125/2022-2026 (dále jen „změna č. 2“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

2. Navrhovatelka namítá, že

- (i.) změnou č. 2 došlo k novému vymezení lokálního biokoridoru LBK.LX, a tím i k zásahu do jejího vlastnického práva k pozemku parc. č. X v k. ú. X (dále „pozemek navrhovatelky“), který proto nemůže plně využívat k zemědělským účelům, nebo například k umístění fotovoltaiky či jiné stavby;
- (ii.) vymezení lokálního biokoridoru LBK.LX je v rozporu se Zásadami územního rozvoje Středočeského kraje (dále „ZÚR“), ač jsou závazné v smyslu § 36 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinného do 31. 12. 2023 (dále „stavební zákon 2006“);
- (iii.) vymezení lokálního biokoridoru LBK.LX je v rozporu s plánem místního Územního systému ekologické stability (dále „ÚSES“) z roku 2022;
- (iv.) ke zřízení a rozšíření lokálního biokoridoru LBK.LX bylo v souladu s § 55a odst. 2 písm. d) stavebního zákona 2006 nezbytné získat stanovisko dotčeného orgánu ochrany životního prostředí, avšak odpůrkyně při vypořádání námitek odkazovala na stanovisko Městského úřadu Příbram, odboru životního prostředí ze dne 19. 2. 2024, č. j. MeuUPB 2002/2024/OŘP/Kor (dále jen „stanovisko orgánu ŽP ze dne 19. 2. 2024“), které však bylo vydáno až po veřejném projednání konaném dne 13. 2. 2024, tím v době projednávání návrhu změny č. 2 chybělo stanovisko ke zřízení biokoridoru a jeho potřebnost nebyla dostatečně prověřena;
- (v.) jelikož stanovisko orgánu ŽP ze dne 19. 2. 2024 nebylo zveřejněno před veřejným projednáním konaném dne 13. 2. 2024, nemohla se s ním navrhovatelka seznámit a reagovat na něj námitkami, navíc v důsledku jeho nezveřejnění byl návrh změny č. 2 neúplný, a došlo tak k porušení § 172 až §174 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“);
- (vi.) rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 10. 1. 2025, č. j. 161109/2024/KUSK, ve znění opraveného usnesení ze dne 14. 1. 2025, č. j. 006170/2025/KUSK (dále „rozhodnutí KÚ ze dne 10. 1. 2025“), došlo v přezkumném řízení ke zrušení změny č. 2 v rozsahu plochy Z.X s funkčním využitím *BV – bydlení venkovské*, odpůrkyně však závěry rozhodnutí KÚ ze dne 10. 1. 2025 dosud nezpracovala;
- (vii.) změna č. 2 neobsahuje náležitosti vymezené zákonem č. 360/1992 Sb., o autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (autorizační zákon), zejména grafické části neobsahují razítka a vlastnoruční podpisy autorizační osoby vyžadované § 13 autorizačního zákona, nesplňuje tedy požadavky příslušných ČSN, čímž dochází k porušení § 20a stavebního zákona 2006;
- (viii.) vymezení lokálního biokoridoru LBK.LX je nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné, odpůrkyně dostatečně nevypořádala navrhovatelkou uplatněné námitky a neodůvodnila potřebnost biokoridoru, ani nevysvětlila důvody, proč nepřistoupila k jeho zrušení;
- (ix.) v rámci lokálního biokoridoru LBK.LX byla na jejím pozemku nově vymezena funkční plocha *NU – přírodní všeobecné*, aniž by bylo zřejmé, proč zde nebyla ponechána původní funkční plocha *NZ – plochy zemědělské*, navíc vymezení plochy tohoto druhu není v souladu s požadavky § 16 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále „vyhláška č. 501/2006“);

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

a z uvedených důvodů navrhovatelka požaduje změnu č. 2 zrušit v její textové a grafické části v rozsahu pozemku navrhovatelky a na něm vymezených funkčních ploch *NU – přírodní všeobecné* a *MU – smíšené nezastavěného území – všeobecné*.

3. V doplňujícím podání ze dne 12. 6. 2025 označeném jako „rozšíření žaloby“ či „rozšíření žalobního petitu“ navrhovatelka označila další ustanovení právních předpisů, které považuje za porušené, a současně formálně upravila znění petitu.
4. Odpůrkyně s návrhem nesouhlasí. Pokud jde o navrhovatelkou připomínané rozhodnutí KÚ ze dne 10. 1. 2025, tak s ním se odpůrkyně plně ztotožnila a přistoupila k nápravě. Samotný návrh je jinak v zásadě totožný s připomínkami (*odpůrkyně má patrně na mysli s námitkami – pozn. soudu*) vznesenými navrhovatelkou při veřejném projednání dne 13. 2. 2024, které byly bezezbytku vypořádány v rozhodnutí o námitkách, na které odpůrkyně odkazuje. Dále uvádí, že některé obrazové snímky uváděné v návrhu vůbec nebyly součástí ani podkladem pro jeho územní plán ani jeho změnu č. 2, ale ani pro aktualizaci ZÚR. Závěrem odpůrkyně dodává, že dne 22. 3. 2024 podala navrhovatelka podnět ke změně územního plánu týkající se jejích pozemků, tento podnět byl posuzován a výsledkem tohoto posouzení je dokument *Biologické posouzení ÚSES* ze dne 3. 6. 2025 zpracované Ing. K. L. Z., přičemž jeho závěry budou reflektovány v chystané změně č. 4. Ve vztahu ke změně č. 2 a k jejím podkladovým aktům nicméně považuje návrh za nedůvodný, a proto požaduje jeho zamítnutí.
5. Na vyjádření odpůrkyně zareagovala navrhovatelka replikou ze dne 4. 7. 2025, ve které rozhojňuje své námitky a zdůrazňuje nedostatečnost důvodů pro zřízení lokálního biokoridoru.

II. Posouzení soudem

Procesní podmínky

6. Změna č. 2 nabyla účinnosti dne 12. 6. 2024, návrh na její zrušení byl podán dne 29. 5. 2025, tedy v rámci lhůty 1 roku ode dne, kdy opatření obecné povahy nabylo účinnosti (§ 101b odst. 1 s. ř. s.), a je tudíž včasný. Návrh zároveň obsahuje všechny zákonem požadované náležitosti (§ 37 odst. 2 a 3 ve spojení s § 101b odst. 2 s. ř. s.).
7. Soudnímu přezkumu změny č. 2 nebrání ani účastníky odkazované rozhodnutí KÚ ze dne 10. 1. 2025. Tímto rozhodnutím sice došlo k částečnému zrušení změny č. 2 v přezkumném řízení, ovšem pouze v rozsahu plochy Z.X s funkčním využitím *BV – bydlení venkovské*. Do této plochy však pozemek navrhovatelky nespadá, jak soud ověřil náhledem do grafické části územního plánu ve znění změny č. 2. Zmiňovaná plocha Z.X s funkčním využitím *BV – bydlení venkovské* ostatně není uváděna ani v návrhovém petitu. Návrh tedy směřuje do části změny č. 2, která nebyla rozhodnutím KÚ ze dne 10. 1. 2025 nijak dotčena, proto zde není žádná překážka pro soudní přezkum.
8. Při přezkumu opatření obecné povahy je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s. ve spojení se závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 12. 2023, č. j. 9 Ao 37/2021-57, č. 4562/2024 Sb. NSS.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.). Z tohoto hlediska je podstatné, že změna č. 2 byla vydána v průběhu tzv. přechodného období mezi 1. 1. 2024 a 30. 6. 2024, proto je pro její přezkum rozhodná úprava stavebního zákona 2006

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

[srov. § 334a odst. 1 a 2 zákona č. 283/2021 Sb., stavebního zákona, (dále „stavební zákon 2021“)].

9. Soud o návrhu rozhodl bez jednání za podmínek § 51 s. ř. s.
10. Návrh není důvodný.

Obecně k nedostatkům návrhu

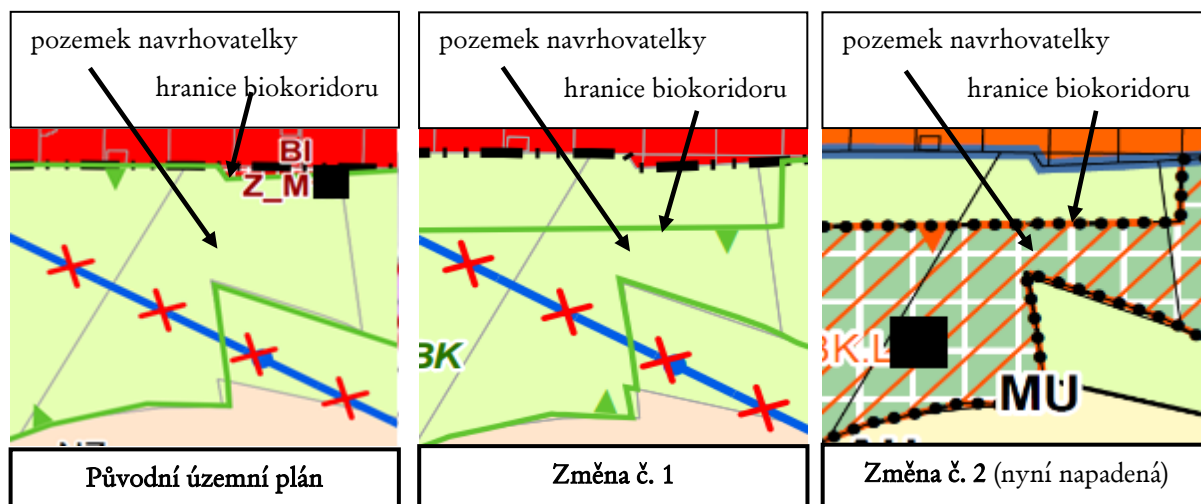
11. Soud předesílá, že návrh obsahuje několik zásadních deficitů, které lze shrnout do následujících čtyř okruhů:
12. Za prvé, řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční, takže od míry precizace návrhových bodů se odvíjí i míra právní ochrany poskytovaná soudem (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). To má význam i pro nyní projednávaný návrh, jehož obsah je leckdy na hraně srozumitelnosti. Ač byl psán zjevně osobou s právním vzděláním, tak mnohdy z něj není jasné, co je citace podkladů a co už je vlastní tvrzení navrhovatelky. Třebaže je návrh obsáhlý a jsou v něm hojně citovány právní předpisy i judikatura, tak provázanost s konkrétními skutkovými okolnostmi se v něm nalézá obtížně a skutečná podstata namítaného pochybení se ztrácí. Uvedené nedostatky sice nečiní návrh objektivně nesrozumitelným a nebrání jeho věcnému projednání, značně však limitují rozsah a míru soudního přezkumu.
13. Za druhé, návrh na zrušení opatření obecné povahy nelze v dalším řízení rozšiřovat na dosud nenapadené části nebo jej rozšiřovat o další návrhové body (srov. § 101b odst. 3 věty třetí s. ř. s.), proto po jeho podání již není možno uvádět zcela nové a dosud neuplatněné důvody (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 4. 2015, č. j. 10 As 96/2014-62, odst. 35, nebo ze dne 19. 12. 2012, č. j. [6 AOs 2/2012-27](#), odst. 15-19). To ve vztahu k nyní posuzované věci znamená, že z hlediska rozsahu přezkumu změny č. 2 je rozhodující především první podání navrhovatelky dne 29. 5. 2025, s nímž jsou spojeny účinky zahájení řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Naproti tomu požadovala-li navrhovatelka v rámci podání ze dne 12. 6. 2025 „rozšíření žaloby“ či „rozšíření žalobního petitu“, pak takové rozšíření není přípustné. Stejně tak se nelze zabývat otázkami, které navrhovatelka poprvé otevírá až v replice ze dne 4. 7. 2025, nejedná-li se toliko o argumentační rozvinutí již uplatněných návrhových bodů.
14. Za třetí, nezbytnou součástí návrhu na zrušení opatření obecné povahy je i tvrzení o dotčení na hmotných právech navrhovatele. To lze sice odvozovat i od dotčení navrhovatele na právech procesních, v každém případě však nestačí pouze tvrdit, že nebyl dodržen zákonem předvídaný postup, ale je třeba také popsat, jak se toto pochybení konkrétně promítlo do právní sféry – typicky do věcných práv – osoby domáhající se zrušení opatření obecné povahy (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 Ao 3/2008-27). Z tohoto hlediska je však argumentace navrhovatelky omezena prakticky jen na tvrzení o vlastnictví pozemku parc. č. X a nemožnosti realizovat na něm výstavbu v důsledku vedení biokoridoru. U většiny namítaných pochybení však není dotčení vlastnického či jiného práva navrhovatelky zřejmé, lze jej nanejvýš jen domýšlet.
15. A konečně za čtvrté, namítané nedostatky se musejí vztahovat k napadené části opatření obecné povahy. Naopak námitky týkající se pochybení, které nemá žádný vztah k napadené části opatření obecné povahy, je proto nutno posoudit jako *per se* nedůvodné (srov. rozsudek

NSS ze dne 3. 12. 2014, č. j. 7 As 186/2014-49). V tomto případě však navrhovatelka často brojí proti regulaci, která vůbec není důsledkem změny č. 2, ale změn předchozích.

16. Výše uvedené deficity se prolínají všemi návrhovými body a mají zásadní dopad na posouzení jejich (ne)důvodnosti, jak bude podrobně uvedeno níže.

Biokoridor na pozemku navrhovatelky nebyl nijak rozšířen

17. Argumentačně nejobsáhlejší návrhový bod směřuje proti vymezení lokálního biokoridoru LBK.L X, neboť navrhovatelka má za to, že jej nelze vymezovat podél vlastnické hranice (nejen) jejího pozemku bez dostatečného prověření skutečného stavu na daném pozemku, popř. na jiných pozemcích.
18. Soud konstatuje, že tento návrhový bod vychází z mylné úvahy, že vymezení lokálního biokoridoru na jejím pozemku je důsledkem změny č. 2. Navrhovatelka však přehlíží, že její pozemek byl této regulaci podroben dávno před přijetím změny č. 2, na což ji i odpůrkyně v rámci vypořádání námitek opakovaně upozorňovala.
19. Jak soud ověřil z dokumentace územního plánování, v lokalitě zahrnující pozemek navrhovatelky byla trasa biokoridoru vymezena již v původním územním plánu z roku 2012. Po změně č. 1 účinné od 8. 4. 2020 byla v témže úseku trasa biokoridoru dokonce zmenšena (sic!), a tento menší rozsah následně převzala i nyní napadená změna č. 2. Uvedené

nejlépe vynikne při porovnání grafických částí jednotlivých znění územního plánu:

20. Ani z textové části změny č. 2 nelze dovodit, že by směřovala k novému rozvržení trasy lokálního biokoridoru na pozemku navrhovatelky. Změna č. 2 ve vztahu k lokálním i regionálním biokoridorům (jakož i některým dalším prvkům ÚSES) přinesla především zpřesnění v tom smyslu, že pro jejich stávající trasy zavedla nové vnitřní členění podle nově přidělených kódových označení, a to LX až LY u lokálních biokoridorů a RX až RY u regionálních biokoridorů (viz odůvodnění na str. 14-17 textové části změny č. 2). V rámci tohoto označení dostal úsek lokálního biokoridoru na pozemku navrhovatelky označení LX (a následně byl souhrnně označován pod zkratkou LBK.LX). Nijak se však nezměnila jeho vnější hranice, a tedy ani rozsah jím zabíraného území. V tomto směru naopak změna č. 2 explicitně odkazovala na územní rozsah dle vymezení provedeného v rámci změny č. 1 (viz

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

odůvodnění str. 15 textové části změny č. 2 ve spojení s odůvodněním str. 15-16 textové části změny č. 1). Lze tedy shrnout, že ve vztahu k pozemku navrhovatelky se v důsledku změny č. 2 změnil lokální biokoridor jen potud, že dostal přiděleno nové kódové označení.

21. Nutno podotknout, že navrhovatelka si patrně byla vědoma, že k vlastnímu vymezení lokálního biokoridoru došlo již v předchozích úpravách územního plánu, neboť to sama v návrhu zmiňovala (viz např. str. 9-10 či str. 19-22 návrhu), navzdory tomu však trvá na názoru, že změna č. 2 vymezila na jejím pozemku lokální biokoridor nově, resp. že jeho trasu změnila. K podpoře tohoto názoru však navrhovatelka předkládá dosti nekonzistentní až nesrozumitelnou argumentaci. Například na str. 9-10 návrhu cituje část rozhodnutí o námitkách popisující chronologii vymezování biokoridoru od doby schválení nového územního plánu v roce 2012 přes jeho změnu č. 1 v roce 2020 až po změnu č. 2 v roce 2024, přičemž tento chronologický přehled navrhovatelka následně interpretuje jako zjištění o novém vymezení biokoridoru, jako by chtěla naznačit, že samotné rozhodnutí o námitkách mělo účinky nového zřízení biokoridoru. Taková interpretace je pochopitelně mylná. Jinde zase navrhovatelka cituje z přípravných podkladů pro návrh změny č. 2 či z odůvodnění její textové části a tučně zvýrazňuje slova „**Změna č. 2 ÚP NOVĚ vymezuje ÚSES**“ (viz např. str. 4-5 návrhu), následně dokonce cituje části popisující redukci administrativního členění biokoridorů (viz str. 5 návrhu), avšak vzápětí dovozuje závěr o novém vymezení biokoridoru. K tomu nelze než dodat, že části z podkladových aktů či z odůvodnění textové části změny č. 2, které navrhovatelka cituje a zvýrazňuje, patrně nečetla příliš pozorně, neboť ono nové vymezení ÚSES není nikde popisováno jako rozšíření lokálního biokoridoru, tím méně na její pozemek. Navrhovatelka patrně mylně směšuje pojmy ÚSES a biokoridor, neboť biokoridor je pouze jedním z možných prvků tvořících ÚSES [k legální definici uvedených pojmů viz § 4 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále „ZOPK“), ve spojení s § 2 vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 395/1992 Sb. (dále „vyhláška MŽP 395/1992“); k posloupnosti vymezování jednotlivých prvků ÚSES srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2013, č. j. 7 AOs 3/2013-30]. V případě změny č. 2 se nové vymezení ÚSES týkalo biokoridorů – ať už lokálních či nadregionálních – především v tom smyslu, že došlo k úpravě jejich vnitřního členění a k novému očíslování, ale nikoliv k rozšíření jejich hranic (srov. odst. 20 výše). Podobně mylné jsou i další v návrhu rozváděné úvahy o rozšíření biokoridoru na pozemek navrhovatelky, které jsou zpravidla založeny na subjektivním nepochopení skutečného obsahu přijaté regulace.
22. Lze tedy shrnout, že navrhovatelčiny námitky proti vymezení lokálního biokoridoru LBK.L X na jejím pozemku směřují proti regulaci, která vůbec není důsledkem přijetí napadené změny č. 2, nýbrž vyplývá z již dříve přijatých opatření obecné povahy, a to jak původního územního plánu z roku 2012 (pokud jde o vlastní vymezení biokoridoru), tak i jeho změny č. 1 účinné od 8. 4. 2020 (pokud jde o stávající rozlohu trasy biokoridoru). Navrhovatelkou uplatňované námitky vůči biokoridoru tedy nemají k napadené změně č. 2 žádný relevantní vztah, resp. jej mají pouze okrajový, jsou tedy nedůvodné *per se* (srov. odst. 15 výše).
23. Pro úplnost lze připomenout, že změna územního plánu neznamená jeho úplné nahrazení zcela novou regulací, ale toliko jeho úpravu (novelizaci) provedenou změnou (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2020, č. j. 6 As 141/2019-64, č. 4077/2020 Sb. NSS, odst. 20, ze dne 25. 9. 2020, č. j. 6 As 151/2019-53, odst. 12, ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1 As 161/2019-56, odst. 22 až 24, ze dne 10. 8. 2023, č. j. 9 As 105/2023-41, odst. 18, ze dne 5. 2. 2024, č. j. 10 As 273/2023-44, odst. 34, či ze dne 27. 3. 2024, č. j. 5 As 318/2022-39, odst. 31). To ve Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

vztahu k nyní posuzované věci znamená, že případné zrušení změny č. 2 by tudíž nemělo za následek deregulaci pozemku navrhovatelky, ale naopak by na něj nadále dopadala regulace obsažená v územním plánu odpůrkyně ve znění jeho změny č. 1. Jinak řečeno, kdyby navrhovatelka (hypoteticky) dosáhla zrušení změny č. 2, tak by tím nedocílila odstranění inkriminovaného biokoridoru ze svého pozemku, neboť by i nadále platil územní plán ve znění jeho změny č. 1, která daný biokoridor vymezuje ve zcela identickém rozsahu.

24. Právě mylný úsudek navrhovatelky ohledně údajně nového vymezení a rozšíření lokálního biokoridoru na její pozemek a nepochopení obsahu skutečně přijaté regulace se vine celou návrhovou argumentací a do značné míry ovlivňuje nedůvodnost většiny návrhových bodů, které jsou na tuto argumentaci navázány.

Soulad se ZÚR či plánem ÚSES 2022 zde není relevantní

25. Jestliže změnou č. 2 k novému vymezení ani rozšíření lokálního biokoridoru vůbec nedošlo (viz odst. 18 až 23 výše), je zjevně bezpředmětné se blíže zabýrat tím, zda takový biokoridor je či není v souladu s požadavky ZÚR či plánu ÚSES z roku 2022.
26. Pouze pro úplnost lze doplnit, že v rámci ZÚR se vymezují pouze koridory nadmístního významu (srov. § 36 odst. 1 stavebního zákona), a v tomto rozsahu platí i navrhovatelkou zdůrazňovaná závaznost ZÚR pro územně plánovací dokumentaci nižšího stupně, která musí prvky nadmístního významu vymezit podrobněji (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, odst. 267, nebo ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 336/2017-50, odst. 26). Navrhovatelkou rozporovaný biokoridor LBK.L X je však biokoridorem *lokálním*, tedy jde zjevně o prvek místního systému ekologické stability (srov. § 3 odst. 1 ZOPK ve spojení s § 1 a § 2 vyhlášky MŽP č. 395/1992), a nikoliv o koridor nadmístního významu, jenž by musel být explicitně řešen již na úrovni ZÚR. Stejnou úvahou byla vedena i odpůrkyně, která v rámci vypořádání námitek navrhovatelky správně konstatovala (viz bod 07 přílohy č. 2 textové části změny č. 2), že v ZÚR se lokální ÚSES neřeší. Navrhovatelka navíc ani přes obsáhlост svých námitek nebyla schopna sdělit, v čem konkrétně by měl spočívat jí tvrzený rozpor biokoridoru LBK.L X se ZÚR, celou svou argumentaci k tomuto bodu založila pouze na úvaze o obecné závaznosti ZÚR.
27. Pokud jde o plán ÚSES z roku 2022, pak i zde odpůrkyně v rámci vypořádání námitek správně konstatovala, že nejde o závazný podklad pro územní plán. K závěru, že plány ÚSES nejsou pro územně plánovací dokumentaci závazné, opakovaně dospěl i zdejší soud (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze dne 15. 1. 2019, č. j. 54 A 150/2018-92, odst. 62, a ze dne 31. 10. 2024, č. j. 51 A 42/2024-63, odst. 70-79). Ani v tomto případě navrhovatelka vzdor obsáhlosti svých námitek nebyla schopna vyložit, proč se domnívá, že by tomu mělo být jinak. Její argumentace k tomuto bodu vychází primárně z tvrzení o neoprávněnosti biokoridoru na jejím pozemku, k němuž však – jak bylo opakovaně zdůrazněno – v tomto případě vůbec nedošlo.

Stanovisko orgánu ŽP ze dne 19. 2. 2024 nebylo relevantní

28. Nedošlo-li změnou č. 2 k novému vymezení ani rozšíření lokálního biokoridoru (viz odst. 18 až 23 výše), je zjevně bezpředmětné zkoumat, zda k jeho zřízení a rozšíření bylo získáno stanovisko dotčeného orgánu ve smyslu § 55a odst. 2 písm. d) stavebního zákona 2006, a zda by tímto podkladem mohlo či nemohlo být stanovisko orgánu ŽP ze dne 19. 2. 2024. Z téhož důvodu je bezpředmětné se zabýrat tím, v jaké fázi pořizování změny č. 2 bylo stanovisko orgánu ŽP ze dne 19. 2. 2024 opatřeno, ani zda a jakým způsobem bylo či nebylo Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zveřejňováno, ani zda mělo nějaké důsledky jeho pořízení až po konání veřejného projednání návrhu změny č. 2.

29. Soud pouze pro úplnost konstatuje, že mu po seznámení s obsahem správního spisu není zřejmé, že by se stanovisko orgánu ŽP ze dne 19. 2. 2024 vůbec nějak promítlo do věcného obsahu změny č. 2, natož s důsledky domýšlenými navrhovatelkou. Ostatně i odpůrkyně v rozhodnutí o námitkách explicitně zdůraznila, že z tohoto stanoviska *nevycházela* (viz bod 07 na str. 40 přílohy č. 2 textové části změny č. 2), a jeho závěry použila při odpovědi na námitku navrhovatelky, proč se (do budoucna) neuvažuje o vyřazení inkriminovaného biokoridoru ani o jeho změně. Jinými slovy, stanovisko orgánu ŽP ze dne 19. 2. 2024 sloužilo nanejvýš jako opora pro doplňující vysvětlení toho, proč se v rámci změny č. 2 určitá regulace *nezavedla*. I z tohoto hlediska jsou námitky brojící proti danému stanovisku (viz zejm. str. 7-9 návrhu) celkově mimoběžné.

Nově zavedené regulativy funkčních ploch nepřinesly změnu práv navrhovatelky

30. Změnou č. 2 sice nedošlo k novému vymezení ani rozšíření lokálního biokoridoru (viz odst. 18 až 23 výše), přesto ve vztahu k pozemku navrhovatelky nebyla tato změna zcela bez významu. Pozemek navrhovatelky byl totiž původně vymezen jako funkční plocha *NZ – plochy zemědělské*, a to v celém jeho rozsahu. V důsledku změny č. 2 však byla část pozemku navrhovatelky nově podrobena režimu funkční plochy *NU – přírodní všeobecné*, a to právě v rozsahu ohraničeném trasou lokálního biokoridoru LBK.L X, zatímco ve zbývajícím rozsahu (tj. mimo hranice koridoru) byl její pozemek nově podroben režimu ploch *MU – smíšené nezastavěného území – všeobecné*.
31. Ač tedy lokální biokoridor LBK.L X nebyl změnou č. 2 nijak vymezen ani rozšířen, tak jeho stávající hranice měly vliv na to, která část pozemku navrhovatelky byla podrobena regulativu plochy *NU – přírodní všeobecné* a která regulativu plochy *MU – smíšené nezastavěného území – všeobecné*. Toto je v zásadě jediný důsledek, který ze změny č. 2 pro navrhovatelku skutečně vyplynul.
32. Proti vlastním regulativům ploch *NU – přírodní všeobecné* a *MU – smíšené nezastavěného území – všeobecné* však v návrhu navzdory jeho obsáhlosti takřka nezaznívají námitky. Třebaže v návrhovém petitu navrhovatelka výslovně požaduje zrušení změny č. 2 v rozsahu zmiňovaných ploch, zároveň však v návrhu neuplatňuje téměř žádné relevantní skutkové nebo právní důvody proti konkrétním způsobům využití, které regulativ jedné či druhé plochy zavádí. Navrhovatelka odvozuje neoprávněnost vymezení těchto ploch v zásadě jen z toho, že považuje za neoprávněné vymezení lokálního biokoridoru LBK.L X. Jinými slovy, pokud v návrhu zaznívají nějaké konkrétní námitky proti jedné či druhé funkční ploše, pak je tak téměř vždy jen jako druhotný dovětek k nesouhlasu proti vymezení či rozšíření biokoridoru – k němuž ale v rámci změny č. 2 vůbec nedošlo.
33. S ohledem na uvedené soudu nezbyvá než konstatovat, že to, co změna č. 2 skutečně zavedla, se v jinak velmi obsáhlém návrhu téměř zcela pomíní. Jelikož soudní přezkum opatření obecné povahy je navázán na rozsah a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s. ve spojení se závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 12. 2023, č. j. 9 Ao 37/2021-57, č. 4562/2024 Sb. NSS.), tak vzhledem k téměř chybějícím (či spíše mimoběžně uplatňovaným) důvodům je možnost soudního přezkumu zákonnosti či přiměřenosti regulativů ploch *NU – přírodní všeobecné* a *MU – smíšené nezastavěného území – všeobecné* značně omezena.

34. Soud v návrhu nalézá pouze dvě relevantní námítky, které tematicky souvisejí s vymezením nových plošných regulativů, a které zároveň nejsou koncipovány pouze jako rozvinutý dovětek obsáhlého nesouhlasu s (údajným) novým zřízením biokoridoru.
35. Navrhovatelka jednak namítá, že plocha *NU – přírodní všeobecné* není v souladu s požadavky § 16 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006, podle něhož „[p]lochy přírodní zahrnují zpravidla pozemky národního parku, pozemky v 1. a 2. zóně chráněné krajinné oblasti, pozemky v ostatních zvláště chráněných územích, pozemky evropsky významných lokalit včetně pozemků smluvně chráněných, pozemky biocenter a výjimečně pozemky související dopravní a technické infrastruktury.“ Současně s odkazem na citované ustanovení navrhovatelka tvrdí, že změna plochy „není v souladu s výše uvedeným legislativním předpisem a nelze ji proto ani navrhnout ani zřizovat“ (viz str. 24 návrhu).
36. S tím soud nesouhlasí. Výčet v § 16 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 je totiž pouze demonstrativní (viz dikce „zahrnují zpravidla“), tudíž v něm zmiňované konkrétní prvky ochrany životního prostředí nejsou jediné, které mohou být zahrnuty v režimu ploch přírodních. Naopak do nich mohou být zahrnuty i jiné prvky ve výčtu výslovně neuváděné. Soud přitom považuje za logické, jsou-li do ploch přírodních zahrnuty i pozemky biokoridorů, neboť v demonstrativním výčtu § 16 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 jsou explicitně zmiňovány mj. i *pozemky biocenter*, které stejně jako pozemky biokoridorů spadají do prvků územního systému ekologické stability [srov. § 1 písm. a) a b) vyhlášky MŽP č. 395/1992]. Nic nebrání tomu, aby režimu ploch přírodních byla podrobena právě část pozemku v rozsahu dosavadní trasy lokálního biokoridoru (proti čemuž navrhovatelka patrně brojí, jak lze usuzovat z kontextu tvrzení obsažených na str. 23-25 návrhu). Soud zde proto žádný rozpor s § 16 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 nespatřuje. Jelikož k namítanému rozporu navrhovatelka nepředkládá jinou argumentační polemiku vyjma prostého odkazu na dané ustanovení a obecného tvrzení o nesouladu, nezbývá než uzavřít, že jde o námitku nedůvodnou.
37. Navrhovatelka dále namítá, že v důsledku zavedení plochy *NU – přírodní všeobecné* je omezena možnost zastavitelnosti daného území a jejího obhospodařování, a že jí není zřejmé, proč nebylo ponecháno původní vymezení funkční plochy *NZ – plochy zemědělské* (viz str. 10 či str. 22 návrhu; byť i v této části jsou tvrzení o omezení vlastnictví hojně odvíjena od existence biokoridoru).
38. Dle soudu však navrhovatelka patrně přehlíží, že možnost zastavitelnosti a obhospodařování jejího pozemku byla ještě před přijetím změny č. 2 velmi omezena (ne-li téměř vyloučena) právě již původním regulativem plochy *NZ – plochy zemědělské*, která se navíc již tehdy zčásti překrývala s trasou lokálního biokoridoru LBK.L X. Možnosti přípustného využití území byly v režimu plochy *NZ – plochy zemědělské* nastaveny dosti přísně, například navrhovatelkou žádané využití jejího pozemku k umístění fotovoltaiky či jiných staveb zde bylo nejméně již od 8. 4. 2020 prakticky vyloučené (srov. kap. F.2 na str. 29 textové části změny č. 1). Soudu tedy není zřejmé, čím by měla být původní plocha *NZ – plochy zemědělské* pro navrhovatelku příznivější, pokud jde o omezení jejích vlastnických práv. Pokud jde o navrhovatelkou zmiňovanou nemožnost využití jejího pozemku k zemědělským účelům, pak lze připomenout, že přesně tento účel spadá mezi přípustné způsoby využití dle regulativu plochy *MU – smíšené nezastavěného území – všeobecné* (srov. kap. F na str. 31-32 textové části změny č. 2), která zabírá větší rozsah navrhovatelčina pozemku. Soudu proto nezbývá než uzavřít, že v návrhu uváděné příklady záměrů zůstaly na téměř stejné úrovni

(ne)přípustnosti jako před přijetím změny č. 2, zejména pokud jde o (ne)možnost budoucí výstavby. V této souvislosti je třeba připomenout, že i v případě vyhovění návrhu a zrušení změny č. 2 by se pouze navrátil režim původní změny č. 1 (srov. odst. 23 výše), nedošlo by však k deregulaci dotčeného území, a tím méně k jeho na zastavitelnou plochu, jak by si navrhovatelka nejspíš přála.

39. Zmiňovala-li se navrhovatelka o nemožnosti umístit „*jiné povolené stavby*“ (viz str. 10 návrhu; potvrzení přidáno soudem), lze jí připomenout, že pokud by ještě před účinností změny č. 2 disponovala nějakým platným povolovacím aktem, například pravomocným územním rozhodnutím či stavebním povolením, pak na platnost takového případného aktu by pozdější změnou územního plánu nebyla nijak ovlivněna (srov. § 26 odst. 1 stavebního zákona 2006 ve spojení s rozsudkem NSS ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012-139, č. 2742/2013 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 10. 2019, č. j. 1 As 454/2017-102, odst. 51, ze dne 11. 8. 2022, č. j. 8 As 271/2020-68, odst. 25, či ze dne 13. 12. 2023, č. j. 4 As 383/2021-43, odst. 43–45). Navrhovatelka nicméně ani netvrdí, že by nějakým povolovacím aktem vůbec disponovala. V tomto směru šlo z její strany spíše o projev nesouhlasu s tím, že takový akt nebude moci být v budoucnu vydán. Nicméně přesně tato možnost byla velmi omezena (ne-li téměř vyloučena) již dávno před změnou č. 2, jak bylo vysvětleno výše.
40. Pokud jde o další v návrhu uváděné výhrady týkající se omezení vlastnického práva k pozemku navrhovatelky (viz str. 10-26 návrhu), pak tyto soud hodnotí jako opakující se polemiku s důvody zavedení lokálního biokoridoru LBK.L X, ke kterému ale – jak již bylo několikrát zdůrazněno – v rámci změny č. 2 vůbec nedošlo.

Námítky proti návrhu změny č. 2 byly vypořádány dostatečně

41. Brojí-li navrhovatelka proti nedostatečnému vypořádání námitek, které uplatnila proti návrhu změny č. 2, pak tato návrhová argumentace je dle soudu značně nekonzistentní. Zatímco v některých částech návrhu se tvrdí, že odpůrkyně na uplatněné námítky žádným způsobem nereagovala (viz str. 3, 5 či 11 návrhu), tak v jiných částech jsou citovány celé pasáže z rozhodnutí o námitkách a je vůči jejich závěrům vedena obsáhlá polemika (viz str. 6, 7, 13-26 návrhu), což by v případě neexistujících důvodů zpravidla nebylo možné.
42. Podstatné však je, že šlo o námítky obsahově zaměřené proti lokálnímu biokoridoru LBK.L X, jehož vymezení ani rozšíření vůbec nebylo předmětem změny č. 2, jak soud již opakovaně vyložil (viz odst. 18 až 23 výše). Za této situace považuje soud za adekvátní, bylo-li v rozhodnutí o námitkách opakovaně navrhovatelce vysvětleno, že změna č. 2 nevymezuje biokoridor LBK.L X, neboť jde o důsledek předchozí regulace plynoucí zejména ze změny č. 1, k čemuž bylo přidáno i doplňující rámcové vysvětlení o povaze a účelu biokoridoru (viz body 07 a 08 na str. 40-44 přílohy č. 2 textové části změny č. 2). Naopak nebylo povinností odpůrkyně vést s navrhovatelkou rozsáhlou disputaci o smyslu, účelu a oprávněnosti biokoridoru, který v rámci přijímané změny nijak nezaváděla ani nerozšiřovala. S ohledem na uvedené považuje soud odůvodnění rozhodnutí o námitkách za dostatečné.

Zpracování rozhodnutí KÚ ze dne 10. 1. 2025 je pro tuto věc nerozhodné

43. Navrhovatelka dále odpůrkyni vytýká, že dosud nezpracovala závěry krajského úřadu, které jí byly vytknuty v rozhodnutí KÚ ze dne 10. 1. 2025. Jak ale soud již vysvětlil (viz odst. 7 výše), rozhodnutí KÚ ze dne 10. 1. 2025 se týkalo jiné části, která s nyní napadenou změnou č. 2 vůbec nesouvisí, neboť se týká jiné funkční plochy, která nebyla vymezena na

pozemcích navrhovatelky, ale na pozemcích jiných vlastníků. Navrhovatelce tudíž může být v zásadě lhostejné, zda a jak odpůrkyně tuto změnu zapracovala. Nehledě na to, že z hlediska přezkumu změny č. 2 je rozhodný skutkový a právní stav v době jejího vydání (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).

Požadavky plynoucí z autorizačního zákona nemají dopad do práv navrhovatelky

44. Pokud jde o námitku, že grafické části neobsahují razítka a vlastnoruční podpisy (elektronické i běžné) autorizační osoby ve smyslu požadavků § 13 autorizačního zákona, není soudu vůbec zřejmé, jak by to mělo souviset s vlastní regulací konkrétního území, tím méně s dotčením práv vlastníků pozemků v tomto území. Autorizační zákon totiž upravuje povinnosti související s výkonem konkrétních povolání (autorizovaných architektů a autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě), jeho případné porušení by mohlo mít dopad nanejvýš pro konkrétní autorizovanou osobu z hlediska výkonu její profese. Tato profesní odpovědnost je však zcela mimoběžná s odpovědností obce za správu a rozvoj jejího území. Odkazuje-li navrhovatelka v této souvislosti na dle § 20a stavebního zákona 2006, pak ani zde zakotvené požadavky jednotného standardu územně plánovací dokumentace nemají dopad na vlastní rozhodování o území.
45. Postrádá-li přesto navrhovatelka na územně plánovací dokumentaci dostatek razítek a podpisů, nelze než dodat, že „[ú]kolem správních soudů není zajišťovat účastníkům vždy a po všech stránkách bezvadná správní rozhodnutí, nýbrž ochránit je před hmotněprávními pochybeními správních orgánů a před takovými vadami správního řízení, které by ve svém důsledku mohly mít vliv na hmotněprávní postavení účastníků“ (podle rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 211/2017-47, odst. 14). I když se citovaný judikaturní závěr vztahuje k otázce soudního přezkumu správního rozhodnutí, lze jej nepochybně vztáhnout i na soudní přezkum opatření obecné povahy, které rovněž nemusí být po všech stránkách bezvadné, ale podstatný je jeho případný vliv na hmotněprávní postavení účastníků. Takový vliv však v případě požadavků na úpravu dokumentů soud nenalézá. Z tohoto důvodu shledává za bezpředmětné se hlouběji zabývat dodržením formálních požadavků plynoucích z autorizačního zákona či z ČSN upravujících náležitosti technických výkresů.
46. Pouze pro úplnost soud dodává, že nepovažuje za pochybení, je-li razítko autorizační osoby včetně jejího podpisu pouze na úvodní straně konkrétní dokumentace, a nikoliv na každém jednotlivém listu. Soud nemá za to, že by z navrhovatelkou citovaných ustanovení autorizačního zákona bylo možno dovodit povinnost označovat každou jednotlivou písemnost či obrazovou přílohu, které v souhrnu tvoří celkovou dokumentaci.

Ostatní

47. Pro nyní posuzovanou věc nejsou nijak relevantní okolnosti týkající se nabytí vlastnického práva k pozemku navrhovatelky či jeho zatížení soukromoprávními ujednáními. Z tohoto důvodu soud neprováděl důkaz navrhovatelkou dokládanou darovací smlouvu, pachtovní smlouvu a výpověď pachtovní smlouvy.
 48. Soud rovněž neprováděl důkaz navrhovatelkou odkazovanými ČSN (viz výčet na str. 12 návrhu), neboť tyto byly navrženy k prokázání požadavků autorizačního zákona, jejichž dodržení však není z hlediska ochrany práv navrhovatelky podstatné (viz odst. 44-45 výše).
 49. Soud neprováděl ani důkaz navrhovatelkou předkládanými mapovými snímky, které byly navrženy k prokázání podoby dotčené lokality z hlediska účelnosti vymezení biokoridoru.
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Jelikož v rámci změny č. 2 nebyl biokoridor LBK.LX vymezen, je zjevně bezpředmětné zkoumat, zda krajina a ekosystém dané lokality jsou či nejsou pro jeho vymezení vhodné. Z téhož důvodu soud neshledává za potřebné se vyjadřovat k otázce, zda na pozemku navrhovatelky je či není přítomen vodní útvar, od něhož se mělo vymezení biokoridoru odvíjet.

50. Ostatní navrhovatelkou odkazované listiny byly součástí správního spisu k územně plánovací dokumentaci.

III. Závěr a náklady řízení

51. S ohledem na výše uvedené soud neshledal návrh na zrušení napadené aktualizace důvodný, a proto jej zamítl (§ 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s.; výrok I).
52. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrkyně nebyla v řízení zastoupena a soud neneviduje na její straně žádné náklady, které by jí vznikly nad rámec její úřední činnosti (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. července 2025

Josef Straka v. r.
předseda senátu